

2a. Safer Spaces statement - extended

What are safer spaces?

A safer space is somewhere that has a policy listing the behaviours that its users have collectively decided they won't tolerate in that space. It is a space where people can feel that they're less likely to face violence, harassment, intimidation or bullying, and will be supported in confronting these behaviours if they experience them.

We name these behaviours in the Safer Spaces policy so that we have an agreement on what we can feel justified in challenging, so that anybody challenging these behaviours doesn't have to feel alone or risk dismissal of their concerns, and so that those who might be tempted to use these behaviours as a shortcut to making their point will think twice about the possible negative consequences.

Why "safer" rather than "safe"?

It isn't possible to completely eradicate all the behaviours we oppose, and we don't try to pretend that we're perfect or that anywhere can be guaranteed entirely safe for everybody. The aim is that a collective agreement on what's unacceptable and processes for challenging these behaviours makes the space safer than places that rely on state laws and enforcers, or assume that they need no agreements or processes of any kind.

Why do we need safer spaces?

When we organise non-hierarchically, we're working in an environment that we haven't been socialised for, and we need to think about what that means for the ways in which we control our own behaviour or influence the behaviour of others. We live in a society that imposes limits on conflict from above, allowing only state-sanctioned violence and characterising as aggression only resistance to state laws. Capitalism, racism, sexism, homophobia, disablism and a multitude of other interacting systems of oppression are all a part of the world we live in. We've been shaped by these systems, and our conscious rejection of them is not enough to make them disappear from either our organisations or our own attitudes. We need safer spaces, not because we think that we can build a little slice of utopia free from oppression and hierarchy, but because we know that we can't, and so we need ways of recognising and dealing with those oppressions when we find ourselves facing them from friends and comrades.

Can't we just use common sense?

In reality, once a conflict is underway it is difficult for anybody involved to talk about the behaviours displayed in isolation from the people who displayed them. We end up defending or attacking individuals rather than talking about why an action was, in itself, right or wrong. A pre agreed set of definitions allows us to look at our conflicts a little more objectively.

It is easy to take a reasonable criticism as an insult, or to be intimidated out of making a

necessary challenge to somebody's behaviour because it may be seen as personal or hurt their feelings. A policy can be used to both justify our concerns about others and help us to examine our own behaviour less defensively.

Can people misuse or manipulate this policy?

No policy or process is immune from being misused, but we try to guard against this by encouraging everybody in a process to involve mediators they trust and by aiming for resolution and restoration of trust rather than putting anybody on trial or aiming to punish them for breaking the letter of the policy.

Does this inhibit free speech and open debate?

Safer spaces are not about trying to forbid or suppress conflict, they are concerned with allowing it to happen constructively, while ensuring that it doesn't lead to people getting hurt, marginalised or silenced.

If the subject of the debate is a particular oppression, then for it to be constructive we need people who have experienced that oppression to feel safe joining the discussion. If we don't care about their safety, and let debate become an excuse to verbally attack and intimidate one another, we have inhibited free speech and open debate by excluding people from the discussion.

The safer spaces policy is not designed to prevent disagreements or shut down normal arguments, but to discourage situations in which people are intimidated out of such discussions. We don't all have to agree on everything, but we don't tolerate the use of violence, harassment or intimidation to make our points. Free speech ends at the point that it becomes an act of oppression to somebody else.

These look a lot like rules. Aren't we against rules?

Since we reject state laws, we need to set our own benchmarks for reasonable behaviour, and our own processes for dealing with unreasonable behaviour. The safer spaces policy and the conflict resolution and survivor-led/restorative justice processes (see processes document) are our means for doing this. The safer spaces policy defines the behaviours that we've agreed we want to avoid. You could call these rules, but they're the rules we have created for ourselves, not rules imposed on us from outside. Anyone can also propose changes to be agreed at any General Meeting. By constantly trying to improve and clarify what we expect of ourselves and each other, we work towards the better society we would like to be a part of.

Do we punish people when they break the rules?

No. The most we have the power to do is exclude them from our spaces and event, and we don't resort to this lightly. The point of naming the behaviours in the policy is not to instantly exclude anybody who displays them in any way; our processes should make sure that responses to conflicts are proportionate and constructive. They aren't about

punishing people, they're about resolving conflict, safeguarding our spaces and those who use them, protecting survivors of violence or sexual assault, restoring trust and transforming the way we relate to one another and view our conflicts.

The aim of all our processes is that we examine the reasons for our actions, understand the effect we have had on others and consider more constructive ways of dealing with the situation that prompted our behaviour. We can't expect this to always lead to full restoration of trust, and sometimes it will be necessary to exclude people from our spaces or set conditions that limit their participation, but this is always about safeguarding, not punishment.

Why aren't all processes conducted openly?

Not all processes concern everybody in the organisation. Some conflicts are personal, and those involved would rather keep their dispute private or involve only one or two trusted members to mediate. As long as their conflict is not over an issue that concerns the running of the Klinker or the wider community, there is no reason why they shouldn't resolve their conflict in private.

Sometimes there are much more important reasons for confidentiality. It is especially necessary for survivor-led processes that a survivor or a person reporting a violent or sexually predatory behaviour feels safe to do so, and knows that they will not be subjected to judgement or retaliation by the perpetrator or other members.

Who gets to judge what happened, or say who is in the right?

Nobody. Ideally, those involved come to an agreement themselves, with mediation or support from other people if they request it. If a conflict resolution process fails, a meeting of the mediators can step in to decide what to do, but this is a last resort and, again, safeguarding and resolution are the motivations, not judgement or punishment. See the processes document for more detailed information on exactly how this works.

What about examining evidence and determining the facts?

Our processes proceed from determining what made participants feel unsafe and what it would take for them to feel safe again. This requires participants to have an understanding of one another's perspective. If they have interpreted the situation differently, it may be useful to identify why that was, but it is rarely helpful to *look* for discrepancies in participants' stories and start trying to determine which one is objectively true (which is usually not even possible).

What if I feel unsafe because of a behaviour that isn't on the list?

You can request a process to deal with any behaviour that has made you feel unsafe – it doesn't have to be listed explicitly in this policy. This is a living document that can be expanded by proposals to the GM. If there is something important that we have left out, please let us know so that we can expand the policy to include it.

What are our “spaces”? Where does this apply?

This policy should be considered to apply to members/users of Klinker when we meet together, be it at a meeting, event or in another space. It also applies to our communications online, by phone or in writing, both public and private. It is not okay for us to abuse one another just because it's a personal email rather than a mailing list, or at a party rather than a meeting.

Who does this apply to?

This applies to everybody who attends any event organised or co-sponsored by the Klinker. It also applies to all third party groups, individuals or organisations using the Klinker. Some of the behaviours listed shouldn't be considered acceptable by a user (or anybody else) at any time, to anybody, e.g. sexual assault, or sexually or racially charged verbal abuse. This behaviour makes the space around the person displaying it unsafe for everybody and reinforces an oppressive culture, even if the behaviour is aimed at people with whom we are in direct confrontation, such as the police or members of fascist organisations.

How do I enact the policy?

Contact a member of the Klinker to begin a process to deal with a behaviour you have experienced. The processes are outlined in our Conflict Resolution and Survivor-led Processes below.

You will be offered anonymity and confidentiality for all complaints to the best of our ability, and given the opportunity to nominate trusted members of the Klinker to mediate for you in any process that follows (though you are also welcome to speak for yourself directly if you prefer).

Complaints involving physical violence, rape, sexual assault or sexual harassment will be dealt with through a survivor-led process, and need not involve any members of the Klinker who the survivor(s) have not nominated. Anybody who has been named as a perpetrator of these or other violent and serious abuses will be asked not to use the Klinker while the process is ongoing.

Complaints not involving violence will be dealt with through the Conflict Resolution process, and both/all parties will be encouraged to communicate their concerns in constructive ways – with mediation, if required – with a view to restoring the ability to work together effectively in a space safe for all concerned.

2a. Safer Spaces statement - uitgebreid

Wat zijn Safer Spaces?

Een Safer Space is een ruimte met een beleid waarin het gedrag is vastgelegd dat de gebruikers collectief hebben besloten niet te tolereren in die ruimte. Het is een ruimte waar mensen het gevoel hebben dat de kans kleiner is dat ze te maken krijgen met geweld, pesterijen, intimidatie of pesterijen, en waar ze worden gesteund bij het aangaan van de confrontatie met dit gedrag als ze er toch mee te maken krijgen.

Wij noemen deze gedragingen in het beleid voor een Safer Space, zodat we het eens zijn over wat we terecht aan de kaak stellen. Zodat iedereen die deze gedragingen aan de kaak stelt zich niet alleen hoeft te voelen of niet het risico loopt dat zijn bezorgdheid wordt weggewuifd. Om degenen die in de verleiding zouden kunnen komen om dit gedrag in te zetten als een kortere weg om hun punt te maken wel twee keer zullen nadenken over de mogelijke negatieve gevolgen.

Waarom "Safer" in plaats van "Safe"?

Het is niet mogelijk om al het gedrag waartegen we ons verzetten volledig uit te bannen, en we proberen ook niet te doen alsof we perfect zijn of dat het ergens gegarandeerd volledig veilig is voor iedereen. Het doel is dat er een collectieve overeenkomst over wat onaanvaardbaar is. Daarnaast dat er processen zijn om dat gedrag dat de ruimte onveilig maakt aan te vechten in plaats van te vertrouwen op wetten en handhavers van de staat of ervan uitgaan dat ze geen overeenkomsten of processen van welke aard dan ook nodig hebben.

Waarom hebben we Safer Spaces nodig?

Wanneer we ons niet-hiërarchisch organiseren werken we in een omgeving waarvoor we niet gesocialiseerd zijn en we moeten nadenken over wat dat betekent voor de manieren waarop we ons eigen gedrag controleren of het gedrag van anderen beïnvloeden. We leven in een maatschappij die van bovenaf grenzen stelt aan conflicten die alleen door de staat gesanctioneerd geweld toestaat en die alleen verzet tegen de wetten van de staat als agressie bestempeld. Kapitalisme, racisme, seksisme, homofobie, abelisme en een veelheid van andere op elkaar inwerkende systemen van onderdrukking maken allemaal deel uit van de wereld waarin wij leven. We zijn gevormd door deze systemen en onze bewuste afwijzing ervan is niet genoeg om ze te laten verdwijnen uit onze organisaties of onze eigen houding. We hebben veiligere ruimten nodig. Niet omdat we denken dat we een stukje utopia kunnen bouwen dat vrij is van onderdrukking en hiërarchie, maar omdat we weten dat we dat niet kunnen, en dus hebben we manieren nodig om die onderdrukking te herkennen en

ermee om te gaan als we er door vrienden en kameraden mee geconfronteerd worden.

Kunnen we niet gewoon ons gezond verstand gebruiken?

In werkelijkheid is het voor alle betrokkenen moeilijk om, wanneer een conflict eenmaal begonnen is, te praten over het vertoonde gedrag los van de personen die het vertoonden. Uiteindelijk verdedigen of vallen we individuen aan in plaats van te praten over waarom een actie op zich goed of fout was. Een vooraf overeengekomen reeks definities stelt ons in staat onze conflicten wat objectiever te bekijken.

Het is gemakkelijk om redelijke kritiek als een belediging op te vatten, of om geïntimideerd te worden om iemands gedrag niet aan te vechten omdat het als persoonlijk kan worden opgevat of zijn gevoelens kan kwetsen. Een beleid kan worden gebruikt om onze bezorgdheid over anderen te rechtvaardigen en ons te helpen ons eigen gedrag minder defensief te onderzoeken.

Kunnen mensen dit beleid misbruiken of manipuleren?

Geen enkel beleid of proces is gevrijwaard van misbruik. Maar wij proberen ons daartegen te beschermen door iedereen in een proces aan te moedigen bemiddelaars in te schakelen die zij vertrouwen en door te streven naar oplossing en herstel van vertrouwen in plaats van iemand voor het gerecht te dagen of te straffen omdat hij de letter van het beleid heeft overtreden.

Belemmert dit de vrije meningsuiting en het open debat?

Bij Safer Spaces gaat het er niet om conflicten te verbieden of te onderdrukken, maar om ze op een constructieve manier te laten plaatsvinden, waarbij ervoor gezorgd moet worden dat ze niet leiden tot verwondingen, marginalisering of het monddood maken van mensen.

Als het onderwerp van het debat een bepaalde onderdrukking is, dan kan het debat alleen constructief zijn als mensen die die onderdrukking hebben ervaren zich veilig voelen om aan de discussie deel te nemen. Als we ons niet bekommeren om hun veiligheid, en het debat een excuus laten worden om elkaar verbaal aan te vallen en te intimideren, dan hebben we de vrije meningsuiting en het open debat belemmerd door mensen van de discussie uit te sluiten.

Het beleid voor Safer Spaces is niet bedoeld om meningsverschillen te voorkomen of normale discussies onmogelijk te maken, maar om situaties te ontmoedigen waarin mensen uit dergelijke discussies worden geïntimideerd. We hoeven het niet allemaal over

alles eens te zijn, maar we tolereren geen geweld, pesterijen of intimidatie om onze punten duidelijk te maken. Vrijheid van meningsuiting houdt op op het punt dat het een daad van onderdrukking wordt van iemand anders.

Deze lijken veel op regels. Zijn we niet tegen regels?

Je zou dit regels kunnen noemen, maar het zijn de regels die we voor onszelf hebben opgesteld, geen regels die ons van buitenaf worden opgelegd. Iedereen kan ook wijzigingen voorstellen die op elke algemene Klinker vergadering moeten worden goedgekeurd. Door voortdurend te proberen te verbeteren en te verduidelijken wat we van onszelf en van elkaar verwachten, werken we aan de betere samenleving waar we deel van willen uitmaken. Het beleid voor Safer Spaces en de processen voor conflictoplossing en door transformatieve gerechtigheid (zie community accountability proces document) zijn onze middelen om dit te doen. Het beleid voor een Safer Space definieert de gedragingen die we hebben afgesproken te vermijden.

Straffen we mensen als ze de regels overtreden?

Nee. Het enige wat we kunnen doen is hen uitsluiten van onze ruimtes en evenementen. En dat doen we niet zomaar. De bedoeling van het benoemen van de gedragingen in het beleid is niet om iedereen die deze gedragingen vertoont onmiddellijk uit te sluiten; onze processen moeten ervoor zorgen dat de reacties op conflicten proportioneel en constructief zijn. Het gaat er niet om mensen te straffen, het gaat erom conflicten op te lossen, onze ruimtes en degenen die er gebruik van maken te beschermen, personen die te maken hebben gehad met geweld of seksueel geweld te beschermen, vertrouwen te herstellen en de manier waarop we met elkaar omgaan en onze conflicten bekijken te veranderen.

Het doel van al onze processen is dat we de redenen voor onze daden onderzoeken, het effect begrijpen dat we op anderen hebben gehad en constructieve manieren overwegen om om te gaan met de situatie die tot ons gedrag heeft geleid. We kunnen niet verwachten dat dit altijd leidt tot een volledig herstel van vertrouwen, en soms zal het nodig zijn mensen uit te sluiten van onze ruimten of voorwaarden te stellen die hun deelname beperken, maar dit gaat altijd om vrijwaring, niet om straf.

Waarom worden niet alle processen openlijk gevoerd?

Niet alle processen gaan iedereen in de organisatie aan. Sommige conflicten zijn persoonlijk en de betrokkenen houden hun geschil liever privé of betrekken er slechts een of twee vertrouwenspersonen bij om te bemiddelen. Zolang hun conflict niet gaat over een kwestie die het functioneren van de Klinker of de bredere gemeenschap aangaat, is er geen reden waarom zij hun conflict niet onder vier ogen zouden kunnen oplossen.

Soms zijn er veel belangrijkere redenen voor vertrouwelijkheid. Vooral voor processen die door degene die iets is aangedaan worden geleid, is het noodzakelijk dat degene die iets is aangedaan of een persoon die gewelddadig of seksueel roofzuchtig gedrag meldt, zich veilig voelt om dat te doen. Het is ook noodzakelijk dat diegene weet dat hij/zijn/hun niet zal worden onderworpen aan veroordeling of vergelding door degene die een ander wat heeft aangedaan of andere leden.

Wie mag oordelen wat er gebeurd is, of zeggen wie er gelijk heeft?

Niemand. Idealiter komen de betrokkenen zelf tot een akkoord, met bemiddeling of steun van andere mensen als zij daarom vragen. Als een proces voor conflictoplossing mislukt, kan een vergadering van de bemiddelaars tussenbeide komen om te beslissen wat te doen, maar dit is een laatste redmiddel en, nogmaals, bescherming en oplossing zijn de motieven, niet oordeel of straf. Zie het procesdocument voor meer gedetailleerde informatie over hoe dit precies in zijn werk gaat.

Hoe zit het met het onderzoeken van bewijs en het vaststellen van de feiten?

Onze processen gaan uit van het vaststellen waardoor de deelnemers zich onveilig voelden en wat er voor nodig is om hen zich weer veilig te laten voelen. Dit vereist dat deelnemers begrip hebben voor elkaars perspectief. Als zij de situatie anders hebben geïnterpreteerd, kan het nuttig zijn om na te gaan waarom dat zo was, maar het is zelden nuttig om te *zoeken* naar tegenstrijdigheden in de verhalen van de deelnemers en te proberen vast te stellen welk verhaal objectief waar is (wat meestal niet eens mogelijk is).

Wat als ik me onveilig voel door een gedraging die niet op de lijst staat?

Dit is een levend document dat kan worden uitgebreid door voorstellen aan de algemene Klinker vergadering. Als er iets belangrijks is dat we hebben weggelaten, laat het ons weten zodat we het beleid kunnen uitbreiden om het op te nemen.

Wat zijn onze "ruimtes"? Waar is dit van toepassing?

Dit beleid is van toepassing op gebruikers van Klinker wanneer wij elkaar ontmoeten, zij het op een vergadering, evenement of in een andere ruimte. Het geldt ook voor onze communicatie online, per telefoon of schriftelijk, zowel openbaar als privé.

Op wie is dit van toepassing?

Dit geldt voor iedereen die deelneemt aan een evenement dat door de Klinker wordt georganiseerd of mede gesponsord. Het geldt ook voor alle groepen, individuen of organisaties van derden die de Klinker gebruiken. Sommige van de genoemde gedragingen zouden door een gebruiker (of iemand anders) op geen enkel moment aanvaardbaar mogen worden geacht voor wie dan ook, bijvoorbeeld aanranding, of seksueel of racistisch geladen verbaal geweld. Dit gedrag maakt de ruimte rond de persoon die het vertoont onveilig voor iedereen en versterkt een onderdrukkende cultuur. Zelfs als het gedrag gericht is tegen mensen met wie we in directe confrontatie zijn, zoals de politie of leden van fascistische organisaties.

Hoe voer ik het beleid uit?

Neem contact op met een gebruiker van de Klinker (meer uitleg) om door te geven met welke gedraging je hebt meegemaakt. Anonimiteit en vertrouwelijkheid (voor zover dat in ons vermogen ligt) wordt geboden voor alle klachten. Je kan een vertrouwenspersonen van de Klinker aanwijzen om voor je te bemiddelen in een eventueel proces dat volgt (hoewel je ook welkom bent om rechtstreeks voor uzelf te spreken als je dat verkiest).

Klachten over fysiek geweld, verkrachting, aanranding of seksuele intimidatie worden behandeld via een proces dat door degene die wat is aangedaan wordt geleid, en hoeven niet te worden behandeld door leden van de Klinker die de degene die wat is aangedaan niet heeft (hebben) aangewezen. Iedereen die als dader van deze of andere gewelddadige en ernstige vormen van misbruik wordt genoemd, zal worden gevraagd geen gebruik te maken van de Klinker zolang het proces gaande is.

Klachten waarbij geen geweld te pas komt, zullen worden behandeld via het proces van conflictoplossing, en beide/alle partijen zullen worden aangemoedigd om hun bezorgdheid op constructieve wijze kenbaar te maken - zo nodig met bemiddeling - met het oog op het herstel van het vermogen om effectief samen te werken in een ruimte die voor alle betrokkenen veilig is.